

Miloslav Sedlák - zповěď závodníka

Měl jsem rád Havla a Ivyho

Současná motocyklová silnice, to jsou často již předškolní děti za řídítky minibiků, to jsou gymnazisté ověnění tituly mistrů světa bez toho, že by vlastnili řidičský průkaz, stejně tak ale věkové limity, jakoby z řetězu utržený kolotoč peněz, ale to jsou také osudy lidí, které pomyslná organizační super mašina v jednom okamžiku vyplivne ze svého soukolí a oni pak třeba ve svých třiceti letech najednou nevědí jak dále naložit s vlastním životem...

Milošku Sedláku (nar. 28. května 1947), tvoje sportovní kariéra motocyklového závodníka, tak jak jsi ji od poloviny šedesátých let minulého století prožil, byla na rozdíl od současnosti zcela o něčem jiném. „Dovolím si částečně nesouhlasit. Ve své prapodstatě byla na jejím začátku také jenom moje klukovská touha, velký sen. Jen reálný letopočet, podmínky a prostředí, v němž mělo k realizaci snu dojít, to mělo nesrovnatelně jinou podobu. Naši rodiče měli po druhé světové válce zcela jiné starosti než tu, jak nás posadit co jak nejdříve za řídítka motocyklu. V éře počítačů a permanentního stresu potřebují školáci daleko více programově nasměrovat. Pryč od myšlenky, že by se mohli z nudy dát třeba na drogy. Ale k věci - to moje závodění, nechci mluvit o nějaké kariéře, to se muselo odvíjet od dané reality, prostoru a v reálném čase. Moje současná představa toho, jak jsem mohl tehdy cokoliv dělat jinak, není dnes naprosto k ničemu. Jestli něčeho lituji ? Určitě jenom toho, že už nám nebude podruhé nikdy tolik, abychom mohli v jiném reálném čase začít se vším všudy znovu.“

S podobnou filozofií přístupu k realitě nelze jinak, než souhlasit. Informace, které byť jen okrajově zmiňovaly silniční motocyklový sport, schraňoval do svého pokojíčku v prvním patře

Miloš Sedlák s úsměvem na stupních vítězů

rodičovského domku s číslem 137 v Pístovicích nedaleko Vyškova také Milošek Sedlák. Na vysvětlenou - Milošku mu říkali doma a stejně jej oslovovali také lidé na závodech. Tak dlouho, až mu to zůstalo už napořád. Bylo tomu tak jednak pro jeho menší postavu, ale hlavně pro jeho až neskutečnou, skoro dětskou plachost v jednání. Když jste si ještě navíc povšimli jeho zcela nehraného výrazu věčného provinění, nejraději byste mu

dali korunu a pohladili jej po vlasech. Prostě Milošek.

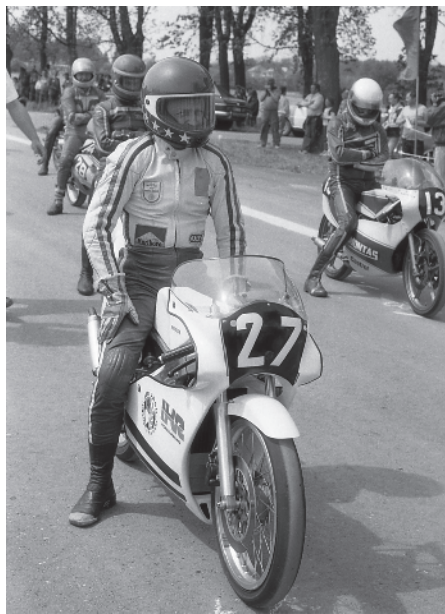
V červenci roku 1981 zavítalo mistrovství Československa na Podjavorinský okruh do Nového Mesta nad Váhom. V sobotu při tréninku vypalovalo lidem slunce mozky z hlavy, ovšem v neděli už od božího rána lilo jako z konve. Každému bylo jasné, že na hladkém asfaltu to bude za těchto podmínek nehorázné maso. Tak se stalo, že jezdci řekli - nejedeme. Jenže jako každoročně, diváků se kolem okruhu sešlo snad na dvacet tisíc, takže nakonec došlo na kompromis – podnik se ruší jako mistrák a nechť tedy kvůli divákům jede jen ten kdo chce. Potencionální riziko se tím sice nezmenšilo, jen ublížit si mohl každý pouze na základě vlastního rozhodnutí. S výjimkou Bohumila Staši jeli nakonec beztak všichni. Milošek Sedlák nebyl po celou dobu svého závodění rozhodně žádným dítkem štěstěny, ale v tomto závodě, když jako na potvoru nešlo o mistrovské body,

S padesátkou ahrou na okruhu v Hlučíně v roce 1974

vyhrál před Honzou Vaněčkem a Jirkou Kružíkem. Kolem stupňů vítězů bylo náramně těсно, třebaže je pořadatelé od diváků oddělili páskami. Neopakovatelný okruhový komentátor Vlado Martinkovič z Bratislavy se dokonale vyznal a diváci byli u vytržení. V tu chvíli se ale Milošek Sedlák zrovna nacházel v místech, kam i císař pán chodil pěšky. Možná i proto tak před soupeři pelášil do cíle. Vlado se nešetřil a hřímal - na stupně vítězů pro zlatý věnec vystoupí bezpříkladný bojovník, Miloš Sedlák ! Milošek měl zrovna jiné starosti, ale za páskou stál mezi diváky jeho bratr Zdeněk. Vědom si naléhavosti okamžiku, říkám mu – tak dělej Milošku ! Už jen k jeho sluchu dodávám - Sedlák jako Sedlák, nezdržuj ať si diváci za své vstupné přijdou na své ! Zdeněk si užil za bráchu okamžik slávy se vším co k tomu patří. Miloškovi se mezitím ulevilo, bohužel, v daném případě šlo možná o Zdeněkův poslední úsměvný okamžik v životě. O necelý měsíc později na něj v zaměstnání přišla náhle nevolnost, ještě stačil vyjít pod širé nebe a tam - zemřel...

Ještě o nějaký ten pátek dříve, jmenovitě v roce 1974, si Milošek kromě padesátky Ahra začal tykat také s její větší sestříčkou – stopětdvacítkou stejné značky, vypůjčenou od Václava Rathouského. V září toho roku s ní přijel i na tehdejší tradiční závodnickou štaci do Velkého Meziříčí. Při bláznivém tréninku tam v jediné zatáčce nezávisle na sobě padlo patnáct jezdců ! Bohužel, Milošek byl jedním z nich. Na první pohled bylo jasné, že následující pondělí do práce nepůjde. Když všechny postižené navozily sanitky do nemocnice, na tamním příjmu nestíhali a tak se tam v jednom okamžiku na nosítkách objevil vedle Miloška, také na krovkách ležící Pražan Armand Ondřík. Světák k pohledání, narozený v Paříži. Ten bez

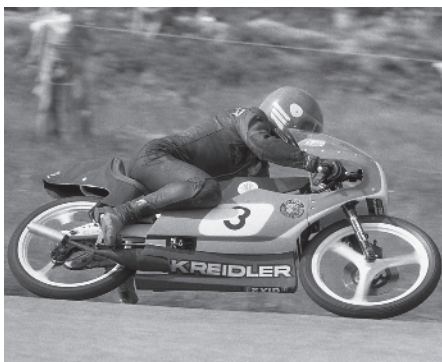
Před startem závodu v Městci Králové v roce 1988 za říditky stopěťadvacítky hondy

hřebenu a kanárka v kleci nedal ani ránu. Kanárka v kleci vozil i na závody, stejně jako hřeben v závodnické botě! Prý co kdyby třeba vyhrál. Už sama představa, že by se měl jít po sejmutí přilby pusinkovat se slečnami neučesaný byla pro něj zcela nemyslitelná. Oba rozstípaní na maděru, ve špitálu a tu se Armand k Miloškovi nechal slyšet – jestli prý nemá hřeben, že on ten svůj v tom fofru kdesi vytratil...

Nemocnice obecně si Milošek Sedlák prohlížel zevnitř poměrně často. Závodil vždy zcela na limitu a to se pak jak známo, v jednom okamžiku ucho utrhne. Navíc při závodění na klasických silničních okruzích s mnohonásobně menší pravděpodobností, že se vše obejde bez následků. Tuhle zkušenost si pochopitelně brzy pořídil i Milošek. Krátce po zcela prvním závodě v Orechově, při jednom ilegálním testování těžce havaroval. O existenci

motodromů jsme měli v té době sotva nějaké povědomí, natož pak, abychom dokázali domyslet, že jednou budeme jezdit testovat s minimem rizika do Brna, do Mostu, nebo dokonce kamsi do ciziny. V nemocnici po téhle události dělal Miloškovi nějaký čas na pokoji partáka i nezapomenutelný Gustav Havel. Je to také právě on, kdo zůstal Miloškovým vzorem nejen závodnickým, ale i lidským dodnes. Po návratu z nemocnice po dalším již zmíněném pádaku na Vysočině, uznal i Milošek Sedlák, že by toho mohlo být na hodné rodiče příliš, kdyby je nadále každodenně dráždil svým pobytem v garáži. S kamarádem Josefem Jarkou, který Miloškovi mechanikoval, dojížděl za ním od Kroměříže, později jej po své emigraci podporoval i z Vídně a v současnosti bydlí v Přemyslovicích neda-leko Prostějova, přemístili mřínového Kreidlera do dílny ve Vyškově. Doma vzali na vědomí, že se Milošek na závody už jenom jezdí s kamarády dívat. Přesně podle známého úsloví – co oči nevidí, to srdce nebolí. Jenže jak se synáček dříve držel většinou doma, najednou se začal ze zaměstnání (servisní technik podniku Jihomoravské vodovody a kanalizace) vracet domů pravidelně v nočních hodinách. Rodiče to přijali tak, že si nejspíš našel nějakou slečnu. Ovšem všeho do času. Ani milostivá lež se někdy nevyplácí. Jednou v televizi, kromě samého fotbalu zmínili také výsledky závodů v Hořicích i s Miloškovým umístěním. Tak vše prasklo. Rodiče zareagovali zcela neskutečně po svém. Vše následující se obešlo bez kraválu a Kreidler se vrátil do pístovické garáže. To by snad nesměl být ani jejich Milošek, aby jej takto, už pokolikáté nepodpořili. Zkrátka, správní rodiče vědí, že ani odrostlým dětem nemohou jen tak hodit hračky do kanálu...

K tomu, aby někoho u nás závodění živilo, nepanovalo nikdy příznivé klima. Dokonce ani tovární jezdci neměli v občankách v rubrice povolání uvedeno - závodník, natož pak někdo jako Milošek Sedlák. Je pravda, že na závodech, na rozdíl od současnosti, nemuseli jezdci platit pořadatelům tučné vklady. Naopak ze startovního zbylo i na nějaký ten žvanec k večeři, ale to bylo také všechno. Dokonce i statní reprezentace se odbývala na soukromých, v lepším případě klubových motorkách potom, co se do nádrže nalil benzín zaplacený z vlastní peněženky. O jiném spotřebním materiálu, pneumatikách či náhradních dílech ani nemluvě. Vlastně stejně jako dnes. Už je to tak, že bych se aspoň jednou chtěl doslechnout, že si některý fotbalista, hrající sotva záhumenkový přebor o putovní vidle, musel za své peníze koupit třeba jen šňůrky ke kopačkám. Třebaže se zaměstnavatel nikdy zvlášť nad závodnickými aktivitami svého pracovníka samým štěstím nerozplýval, z práce nikdo proto vyhozen nebyl. Někoho tolerovali, jiný požíval i určité míry pochopení, jen šlápnout vedle nebylo myslitelné. O problém pak nebyla nouze. Ale copak v zaměstnání, to je jen jedna strana mince. Tou druhou

V plné jízdě v Kopčanech s kreidlerem 50 v roce 1984

tvorí manželky. Konec konců i Milošek byl toho živým příkladem. I on si vyzkoušel manželství nanečisto a před očima mu pak rostl, dnes již dávno dospělý syn David. Ten se, pokud šlo o otcovo závodění, naprosto nepotatil. Bohužel nebo naštěstí?

Na stanovení velikosti sportovní osobnosti neexistuje žádný počítačový program a obávám se, že ani já sám nedokážu být v daném případě zcela objektivní. Na každém z nás se totiž časem podepíše určitá deformace vyplývající z dlouhodobého pobytu v daném prostředí. Jedno však v případě Miloška Sedláka vím jistě, že totiž všeho čeho ve sportu dosáhl, dosáhl zcela zaslouženě. Nešlo o žádnou náhodu či šťastnou souhru okolností. Vše beze zbytku a dokonce i doslova vyvážil nejen potem, ale i vlastní krví. I tohle však k motocyklovým závodům patří. Pádům a zraněním se stoprocentní zárukou nevyhne nikdo. Závod, to nejsou šachy u nichž si můžete ublížit leda když se vám podaří usnout a o dámu si vypichnete oko...

Milošku, já od tebe vím, že si více než titulu mistra Československa z roku 1984, ceníš vítězství v Hořicích. Čím to? „*Když jsme se večer po zisku československých mistrovských titulů vrátili s Honzou Dobiášem z Velkého Meziříčí domů do Pístitovic, štekali na nás leda psi. Když ale hraji hymnu a ty víš, že ji hraji kvůli tobě a navíc kolem je plno lidí, to se zkrátka musí prožít. Ale bez patosu – právě Hořice byly moje sváteční štace, srdeční záležitost. Při té hymně jsem tam na bednách myslel i na Gustu Havla. Po něm se přece ten závod jmenuje a já jsem za to rád. Právě Gustav Havel a Bill Ivy, byli moji favority a - zůstali napořád.*“

Jiří Franek